Ч. 157. Субота 22 липня (4 серпня) 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Пасич про австрийско-угорский спір. — Подї в Росиї.

На послїднім засїданю сербскої скупштини обговорювано митовий спір Сербії з Австро-Угорщиною. Між иньшими виголосив довшу промову президент мінїстрів Пасич і пояснив своє становище в тій справі. Насамперед зазначив, що переговори з Угорщиною о торговельний договор не зірвані, лише відложені до осени і заявив, що дотеперішний спосіб поступованя в справах митових усунено на бажанє Австро-Угорщини, котра уважала єго некористним для себе. В предложенях, які подано Сербії, яко услівє заключеня нової провізориї, містило ся 70 тарифових точок для австро-угорского вивозу і жаданє, аби сербске правительство зобовязало ся на письмі, що перед заключенєм провізориї не видасть ніякого рішеня в справі державних замовлень, між иньшими в справі нових армат. Провізория мала тревати три місяцї і війти зараз в житє. Що-до тарифових полекший, о скілько не відносили ся до артикулів обнятих німецко сербским торговельним договором, виявило сербске правительство охоту вдоволити жаданя Австро-Угорщини. Щодо обнятих тим договором артикулів, правительство заявило, що они можуть бути предметом дальшого порозуміня. Натомість рішучо виключило правительство з дискусиї державні замовленя і не могло згодити ся з причин конституцийних, аби торговельна провізория увійшла сейчас в житє, а натомість предложило, аби она тревала аж до хвилї заключеня нового торговельного договору. Дальше боронив ся Пасич перед закидом, немов би сербске правительство умисно проволїкало переговори. В сїчни Австро-Угорщина перервала переговори длятого, щоби розглянути ся в сербско-болгарскій митовій униї По відновленю переговорів виринули нові трудности з причини, що Австро-Угорщина видвигнула справу державних замовлень. Сербске правительство заявило тоді, що при рівних цінах і при рівній якости задержить для Австро-Угорщини замовленя до висоти 26 мілїонів франків. Тепер грозячі заключеню договору перепони суть вислїдом охоронно-хлїборобскої полїтики Німеччини. Платячи австро-угорскі мита, не могла би Сербія ввозити свого збіжа до Австро-Угорщини, а також вивіз її худоби зменшивсь би в таких услівях. Пасич висказав надію, що коли Австро-Угорщина відступить від своїх жадань в справі армат, найде ся підстава для відновленя переговорів. Для оправданя же, що в справі армат не може робити дальших уступок, покликав ся на документи предложені скупштинї на тайнім засїданю. Заключенє договору, що підпирав би недостаточно сербский вивіз худоби, було би для Сербії без цїли. В переговорах правительство не спустить з ока інтересів поваги держави і мусить дбати о те, аби на независимість Сербії не упала ніяка тїнь. Цїлию наміреної митової униї з Болгарією було — як впевнював Пасич — економічне наближенє обох тих балканьских держав, а цїлком не виконанє австрийского промислу з Балкану. Супротив того, кінчив Пасич, питаю, чи правительство нарушило інтереси Сербії. Коли босий і обдертий сербский нарід міг вибороти собі независимість, то без сумніву з'уміє також побороти економічні трудности. — Бесїду Пасича підпер мінїстер скарбу Пацу, признаючи, що в попередних договорах Австро-Угорщина признавала Сербії більше як одержувала від неї в заміну, але мала в тих економічних уступках инші інтереси перед очима. Ті самі інтереси суть, після єго гадки, і тепер причиною, що переговори не мають доси успіху.

Заступник петербургскої аґенциї телеґрафічної мав оногди розмову з командантом чорноморскої фльоти адміралом Скридловом. Адмірал каже, що бунти між вояками фльоти не

ДИНАМІТ НА КОРАБЛИ.

(З анґлїйского — Джемса Пейна).

Майже що року мушу їхати раз до Америки і користуюсь в тій цїли звичайно кораблем „Бостон“ фірми „Cunard Line“. Капитан Коль, старий і досьвідчений моряк, вміє знаменито оповідати, бо, як взагалї всї капитани, пережив найнеймовірнїйші пригоди. Одна з тих історий лишилась менї добре в памяти, а скоїлась она на широкім океанї.

— Буде тому з шість років — почав капитан — серед лїта, коли ми їхали там. Погода стояла прекрасна, а підчас цїлої їзди море було гладке як долівка до танцїв.

Я усьміхнув ся, не лише тому, що пробував зараз уявити собі кремезного капитана з моряцким ходом на долївцї до танцьованя, але й тому, що знав з досьвіду, що він називав гладким морем. Він замітив мою усьмішку.

— Властиво — сказав він — я може не повинен говорити: підчас цїлої їзди. На яких сто миль від берега зірвав ся легкий вітер.

Єго „легкі вітри“ були менї також знані.

— Еге, легкий вітер. Тямлю се добре, бо ми зловили малу вітрильну лодь, котру завіяло на широке море. Якої пів години по сїй пригодї оден з пасажирів хотів поговорити зі мною в чотири очи в дуже важній справі, як казав. Добре! До моєї каюти війшов невеликий чоловік, худий як кравець, котрого я доси не замітив на кораблi. Впрочім він виглядав так непоказно, що я сему й не дивую ся. Але вид єго лиця застановив мене: виглядав такий нещасливий та збентежений, що здавало ся, той чоловік пяний і терпить на delirium tremens.

— Ну, що стало ся? — спитав я остро.— Незадовго причалюємо до берега. Я не маю часу!

— Та то правда, пане капитане — відповів він високим, тремтячим голосом, різкою, американьскою вимовою — але ваш час буде ще коротший, чим гадаєте, коли не вислухаєте того, що вам скажу. Ви взагалї не дістанетесь до берега, коли сейчас не возьметесь до дїла по тім, що вам зараз оповім. Коли того не зробите, підете з цїлим вашим кораблем — тут він глянув на годинник — так, точно за півтора години на морске дно.

— Добре, добре, панцю — відповів я — тепер забирайте ся. Пішлю до вас корабельного лїкаря.—Я був очевидно пересьвідчений, що він дурноватий.

В тій хвили єго лице приняло вигляд смертельного ляку, справдїшної пекольної триводи, так що сего не міг би удати найлїпший актор. Кинув ся на колїна і почав мене благати, щоби я на всї сьвятощі в сьвітї єму вірив.

— Але до чорта! — крикнув я — пощо ви плетете менї такі дурницї?

— Бо се правда, пане капитане — стогнав він. — На нашім корабли находить ся машина, наповнена динамітом і заосмотрена в дуже точний механізм. Їй Богу, пане капитане, скоро сейчас єї не спрячемо, в означеній годинї корабель зі всїм, що на нїм находить ся, буде розсаджений на кусні. Остає нам тепер — він знов глянув на годинник — ще година і двайцять мінут часу!

При тім зізнаню я чув, як по моїм хребтї пробіг мороз; не минуло ще три місяцї від подібної катастрофи — в Лївертулю скоїла ся, о скілько собі пригадую. Оден проклятий лайдак обезпечив корабель дуже високо і хотів єго підчас плавби в той сам спосіб знищити; лише пекольна машина вибухла в пристани і убила масу людий, між ними й самого виновника.

— Змилуй ся, чоловіче! — крикнув я. — Скажи менї всьо, скоро.

— Очевидно, але я не зважу ся на се скорше, аж дасьте менї слово, що нїколи мене не зрадите. Я знаю, що ви чоловік чести і ваше слово менї вистане. Мусите менї сьвято прибіцяти, що під ніяким услівєм не згадаєте нікому про нашу розмову, бо се пошкодило би менї і другим страшно.

— Даю вам слово. Але скоро; де находить ся проклятий динаміт?

— Хвильку терпеливости, пане капитане. Маємо ще досить часу, тепер, коли ви мене вислухали. Сей корабель обезпечений в Льондонї — як високо і де, річ меншої ваги — на всякий случай дуже високо. Я вислав машину на корабель, там в Лївертулю. Годинниковий механізм наставлений на нинї; ви їхали швидше, як можна було надіяти ся. Але коли вже стало ся, менї зробилось жаль і тому я прийшов на поклад. Зажадав сейчас, щоби малий куферок з пекольною машиною принесли до моєї каюти — спитайте лиш своїх людий,

мають нічого спільного з жаданями економічними, лише суть виключно вислідом революцийної аґітациї і малого числа офіцирів. Адмірал відвідав передвчера моряків, засуджених за участь в бунтах в падолисті минув. року і полишившись з ними сам, предкладав їм, що зле зробили, не узнаючи воєнного трибуналу, бо тим відобрали своїм оборонцям можність доказаня неправильностий, яких допущено ся в ході слідства. Коли адмірал при кінци розмови відозвав ся до засуджених словом „братя" — один з них відповів: „Ми цілком не братя, ми засуджені на арештантскі роботи". Скридлов відповів на те, що засуд доси не затверджений, для него отже суть они ще не придіденими до карного баталіону. Скридлов забавив у засуджених від 7-ої рано до 2-ої по полудни і тим придбав собі прихильність моряків. Адмірал не має цілком надії, аби було легко привернути спокій серед моряків.

Про бунт в Свеаборзі доносить Петербургска агентия телеґрафічна: Бунт розпочав ся з причини невдоволеня компанії торпедової, до котрої прилучила ся значна часть кріпостної артилериї, в хвили, коли для скріпленя залоги прибули з міста дві компанії піхоти. Збунтовані вояки удали ся на три недалеко положені укріплені острови, звідки в ночи розпочали на кріпость огонь з армат. Залога, котра остала вірною, відповіла огнем. Ві второк огонь зменшив ся. Получене з кріпостию було перерване. О годині $2^{1}/_{2}$ в ночи розпочав ся на ново огонь з армат, що тревав з перервами до рана. Женщини і діти перевезено човнами з кріпости до міста. Вкінци по кількох рішучих атаках залоги збунтовані піддали ся і видали оружиє та своїх провідників. Між провідниками було кілька цивільних осіб.

Такий самий бунт як в Свеаборзі вибух в середу вечером в Кронштадті. І там збунтували ся моряки і часть кріпостної артилериї. Бунтівники обсадили форт Константина і розпочали звідтам огонь на місто. По завзятій борбі, котра тревала до 6-ої години рано, бунтівники піддали ся і привернено спокій. В борбі з бунтівниками погибло кільканайцятьох офіцирів маринарки.

Новинки.

Львів, дня 3-го серпня 1906.

— **Відзначенє.** Є. В. Цісар надав послови до Ради державної і професорови семінариї учительскої у Львові, Александрови Барвіньскому титул радника цісарского.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Вол. Старчевску в Бережници, Стан. Ярошевского в Угринові гор., Мих. Цециньского в Забережу, Олен. Близнякову з Малковичах, Кар. Кищаковску в Ямільній, Ів. Вуйціка в Трубках, Ан. Баргерівну в Кошилові, Йос. Трептовского в Нартї ст., Мар. Куликівну в Вел. Дорогах, Ан. Вітнерівну в Середини, Мих. Бориция в Ясени, В. Ягельску в Моравчині, Ант. Малиновску в Рабі нижній, Сид. Григоровичівну в Вербилівцях, Т. Дембківну в Латачи і Ан. Врублевску в Слобідці.

— **Дрібні вісти.** В Яремчи застрілив ся капітан інтендантури Франц Гнічек зі Станиславова. В листі до своєї жінки написав, що відбирає собі житє з причини невилічимої хороби рака.

— **Репертуар рускогo театру** в Підволочисках. (Саля огневої сторожи. — Початок 8 вечером. Абонамент на 6 вистав під ряд 10 К. — Білети продає зелізнича реставрация): — В неділю 5 серпня „Невольник", історичні картини зі співами і танцями в 5 діях Кропивницкого.

— **Огні.** Минувшого тижня згоріла в Звенигороді, бобрецкого повіта, на поли стирта сїна. Сїно було необезпечене і належало до місцевого посесора. Послїдної неділї згоріла на шкоду того самого посесора стирта збіжа, яка була вже обезпечена. Причина огнів незвістна. — В Шумлянах коло Бережан згоріли дня 31 м. м. 3 сільскі загороди. — В Хомяківці, чортківского повіта, згоріло онгди кільканайцять будинків, вартости 15.000 К. Огонь вибух в день, коли всі були в поли на роботї, тому приняв такі грізні розміри.

— **Дорогий гість.** В Парижи гостив король Камбоджи Сісовата. Кошти тої гостини обчислено первістно на 250.000 франків, однако пізнїйше уросли они до висоти цїлого міліона. За те Парижани бодай добре убавили ся.

— **Померли:** О. Евген Филипович, парох в Обертинї, дня 28 липня с. р., в 41-ім роцї житя, а 17-ім священьства; — о. Іван Петрик, парох Комарна, дня 1 с. м.

— **Громова бомбардация.** Неаби-яку бомбардацию перетерпів дня 31 с. м. господар і властитель гостинниці на горі Равгенштайн коло Пірна в т. зв. саскій Швайцариї, іменем Равперт. Вечером того дня люгила ся в тій сторонї страшна туча а громи нїби завзяли ся були на гостинницю і не переставали в ню бити. Насамперед вдарив грім в комнату для гостий і там зачало горіти. Равперт кинув ся ратувати з цілої сили і єму удало ся щасливо огонь придушити. Але ледви що тут придушив огонь, як вже грім вдарив знову, сим разом в кухню і там займило ся також. Равперт пішов і там гасити. Нараз вдарив третий грім у вивішену на домі від всходу хоругов, але розторощив лиш дручок і не наробив більшої шкоди. За то дальший грім вдарив в стїну дому і виверчів в нїй діру на чверть метра велику. Перепуджений господар не знав вже, що робити і де сховати ся від такої бомбардациї, коли нараз вдарив ще один грім в хоругов, вивішену від західної сторони та и її розірвав на кусні. На тім не скінчило ся, бо як би на закінченє вдарив ще один особливо сильний грім у веранду, поломив стовпи в нїй і вирвав спорий кусень муру та повідривав

чи се не правда! — при відповідній нагоді я хотів викинути єго в море. Але мій куферок заложили на долї иншими пакунками, так що годі єго віднайти. То малий шкіряний куферочок, котрий прецї можна було поставити в моїй каютї.

Коли я прирік тому чоловікови, що єму не станесь нїчого злого, очуняв із смертельної тревоги. Він мав, видко, найбільше довіря до точности годинникового механізму; я не дуже був певний, що лихо не може вибухнути раньше.

— Ходїть на долину, проклятий драбуго, — сказав я — і покажіть менї свій чортівский куферок.

Сейчас приказав я двайцятьом людем винести всі пакунки на поклад, що їх дуже здивувало, бо землї ще не було видати.

— Скоро, скоро, хлопцї! Дістанете окрему нагороду — кликнув я — коли ще перед годиною добудете менї куферок!

Пасажири, що їхали перший раз кораблем, не звертали на нашу роботу нїякої уваги, але мої офіцири — ті просто гадали собі, що я збожеволів. Я стояв з тим американьским кравцем по серединї і оба глядїли уважно на кождий пакунок, який виносили на гору; він мав дати менї знак, коли побачить проклятий куферок.

В однїй хвили я здобув собі симпатию наших дам, тому що звелїв людем поводитись з пакунками осторожно. Они гадали, що я дбаю так о їх добро, а тимчасом я гадав лише о небезпечнім динамітї і бояв ся, щоби не експльодував. Проклятий куферок находив ся очевидно на самім сподї, під послїдними пакунками — старе, дрантиве цудло, а хоч мале, тяжке як зелїзо.

— Так, хлопцї, тепер киньте єго в море, але далеко, щоби нїгде не вдарило ся о корабель!

На мори не питає нїхто о причини приказів капітана і куферок полетїв сейчас у воду, але я бачив, що старший офіцир кинув оком на другого, немов хотів сказати: капітан збожеволів. І менї прийшло на гадку, що американьский кравець пошив мене в дурня. Коли-б так було, то я післав би єго певно слїдом єго куферка, але пригадавши собі єго вигляд в моїй каютї, я не думав про него так зле. Все-ж таки при першій нагодї сказав я до него:

— Слухайте, безличний драбуго, ваше оповіданє не дуже віродостойне. Ви знали, що машина находить ся між пакунками і що не зможете її дістати скорше, заки корабель прибуде до пристани. Якже-ж ви могли виставляти своє житє на неминучу загибіль? Чи ви гадали, що я мушу вашим словам повірити?

— Певно, пане капітане — відповів він. — На корабель сїв я лише тому, щоби охоронити машину, перед яким нещасливим випадком наслїдком неосторожности моряків, то що. А впрочім менї заплатили за се гарну сумку, причім о мою особисту безпечність мала подбати та вітрильна лодь, котру ви зловили.

— Що? Він знав також про динаміт? — спитав я. — Отже крім вас і того, що вас вислав, ще третий драбуга вмішаний в ту історию?

— На жаль, так, пане капітане, але прошу тямити, що ви не можете єму зробити нїчого, не вмішавши мене в історию. А ви дали менї слово чести, що того не буде!

Драбуга усьміхав ся при тих словах так безлично, що мене аж кортїло скрутити єму вязи. Але я дав єму слово! На всякий случай динаміт з корабля спрятано, а що ми наближали ся до землї, я мусів про що иньше думати.

Недалеко від пристани стрінув нас полїцийний човен і їдучий на нїм урядник зажадав, щоби взяли єго на корабель, бо хоче зі мною поговорити.

— Очевидно нїяка видача? — сказав я, пускаючи єго до своєї каюти. — Між моїми пасажирами нема нї одного анґлїйского убийника?

— То нї — відповів той. — Але я маю основу здогадуватись, що між ними є один горожанин Сполучених держав, котрий не зжахнув би ся перед убийством анї нїяким злочином.

Я погадав сейчас про динаміт і тїшив ся в души, що драбугу викрито без моєї зради.

— Маєте наказ арештованя, як здогадуюсь?

— Нї, пане капітане. В тім власне цїла трудність, що я не знаю, котрий то чоловік. Але менї поручено зревідувати пакунки. Нам телеґрафували, що ваш корабель везе цїлковиту друкарню до виробляваня фальшивих американьских банкнотів. Очевидно, находить ся она не між пакунками, але в підручнім куферку в каютї.

Тепер менї все вияснило ся і мушу признатись, що в тій хвили я мусів виглядати немало збентеженим.

— Чейже нїхто не опустив корабель від вашого від'їзду? — спитав урядник трівожно. — В пристани замічено підозріну лодь і ми маємо основу здогадуватись, що якийсь помічник телеґрафічно...

— Нї, нї, — перебив я єму — всі пасажири ще на кораблї. — Я міг додати: навіть один більше, — але подумав, що він може сам так само єго відкрити. Я не хотів, щоби більше людий, як треба, дізнало ся, як мене обдурено.

— Після моїх інструкций — говорив полїцийний урядник дальше — друкарня находить ся в малім, зужитім шкіряним куферку, що є оббитий мосяжними цьвяхами і тому легко єго пізнати.

Я притакнув головою; пізнав очевидно куферок по опису. Чи не наказував я своїм людем поводитись з ним, о скілько мож, осторожно; не кинено єго в моїх очах до моря? Чи не став я мимохіть а навіть спасителем фальшівника банкнотів?

Очевидно, мимо дуже пильної ревізиї урядник не знайшов куферка анї в каютах, анї між пакунками. Єго інструкциї мусїли бути, казав він, не вірні і куферок певно находить ся на найблизшім кораблї. І замітив на се, що то дуже можливе, бо чи є що ще неможливого на сьвітї, де лучають ся такі історкї?..

тинк. Ціла гостинниця виглядає тепер як би по великій бомбардациї підчас війни.

— Зухвалі розбої і грабежі у Варшаві і окрестности множать ся тепер в кождим днем. Нинїшні депеші принесли лиш з вчерашного дня слїдуючу хорошу вязанку сих мабуть ще не бувалих, а бодай не на такі розміри, подій в Росиї: До замкненого монополевого склепу в алеї Ґруецкій впало задними дверми 2 людий і грозячи револьверами, забрали 240 рублїв. — Вечером день перед тим заїхала перед цукорню на розі улиці Шпитальної дорожка, а з неї висїло кількох людий, котрі впали до цукорні, перепудили там персонал склеповий і забравши з каси 60 рублїв, відїхали тою самою дорожкою. Вчера в полудне впало до бюра галь торгових за Желїзною Брамою 15 бандитів узброєних в револьвери. В бюрі був якраз касиер, бухгальтер і 3 возьних. Бандити забрали 344 рублїв з каси і заслаияючись револьверами, вийшли і щезли без слїду. А вже хиба найхарактеристичнїйший слїдуючий случай, про котрий доносять з Варшави: Зухвалого нападу допустило ся 10—12 недолїтків, здаєсь, ученики школи реальної, як можна би того здогадувати ся по згублених ними шапках, на вілю Кецлера в Міловнїй. Застріливши пса на подвірю, впали молоді розбишаки до комнат, а стріляючи на всї боки, почали ревідувати шафи, відобрали від властительки 6 рублїв і були би допустили ся ще більшого розбою, як би случайно не переходив був туди віддїл піхоти, котрий зачувши вистріли, прибіг на місце і наполохав напастників. Одного з них арештовано. Єсть то ученик школи торговельної і називає ся Гаревич. Тота сама ватага напала була на гостинци на якусь підводу і зрабувала їдучому на нїй жидови 1200 рублїв.

— Два трупи на криші ваґона. З Дебречина доносять: Коли оногди в ночи о 11 годинї надїхав тут поїзд із Сатмара, знайдено на криші ваґона третої кляси трупи двох молодих мужчин. Полиция розвела зараз слїдство і вислїдила, що оба погибші були господарскі сини з Діосеґ, котрі мали ставити ся до войска. Здає ся, що они, щоби не платити за їзду, вилїзли потайком на ваґон і так їхали, а коли в ночи поїзд мусїв їхати попід міст, їм формально голови повідтинало.

— Великий огонь. На виставі в Міляні (Медіолянї) вибух нинї великий огонь і знищив віддїли штуки декорацийної, угорский і італїяньский та італїяньский павільон архітектури. Огонь вже пригашено а шкода виносить 4 міліони лїрів (корон).

— Що значить мати каменицю у великім містї, можна зміркувати із слїдуючих кількох чисел, котрі показують, кілько чистого доходу річно дають найбільші доми в Празї і так: Палата Ґлявка дає 118.643 корон; — палати „Ґенерального Тов. асекур.“ 104.299 К; — дім банку ескомптового На Пшікопє 88.324 К; — палата гр. Шліка 77.328 К; — „Чорна Рожа“ 74.500 К; — „У Лемону“ 69.424 К і т. д. Нема й сумнїву, що камениці у Львові ще лїпше оплачують ся як в Празї або Відни, бо помешкання у Львові суть значно дорожші, як в згаданих містах, бо під взглядом дорожні помешкань і поживи нема в цїлій Австро-Угорщинї другого так дорогого міста, як Львів. Тому то львівскі льокатори мусять тягнути ся з послїдного і всего собі відмавляти, щоби лиш оплатити помешкане.

Телеґрами.

Кронштадт 3 серпня. (П. Аґ.). В Кронштадтї оголошено воєнний стан. Сімох збунтованих вояків з компанії мінової засуджено на смерть за убиване офіцирів.

Петербург 3 серпня. (П. Аґ.). Фінляндскі стациї зелїзничі від Виборга до Петербурга і цїле морске побереже обсаджено войском.

Петербург 3 серпня. Телеґрафічне получене з Петербургом єсть від середи вечера перерване. Телеґрамів з Кронштадту не висилають.

Тегеран 3 серпня. (П. А.) Межи Перзиєю а Туреччиною вибухла знов суперечка о границю з причини, що віддїл турецкого войска обсадив місцевість, котру доси уважано за перску.

Петербург 3 серпня. З Кронштадту доносять о вибухлих там непокоях що слїдує: В середу вечером збунтували ся вояки кріпостної компанії мінової, убили команданта компанії полковника Александрова, єго помічника капітана Прочиньского та матір і сестру команданта. Відтак помашерували збунтовані до батериї „Лютка“, де зловили і замкнули у возівни команданта кріпостної компанії саперів і кількох инших офіцирів. Сапери прилучили ся до збунтованих, серед котрих було кілька аґітаторів в цивільнім одїню, заняли опісля поїзд зелїзничий і поїхали до форту Константина. Артилєристів, що робили там службу і не хотїли прилучити ся до бунту, зловлено а офіцирів заковано. Артилєристам однак удало ся відоймити замки від пушок з виїмкою одної. Повстанцї опанували форт вповнї, вивісили червоний прапор і вистрілили з пушки. Небавком розпочала ґвардейска артилериня огонь з мітралез і пушок на збунтованих. Ті відповідали з початку огнем, аж остаточно перестали ставити опір. Часть скочила до води а часть старала ся схоронитись на пароход, за котрим пущено ся в погоню. Серед арештованих було 15 цивільних.

Білград 3 серпня. Нинї оголошено синю книгу в справах полїтичних межи Австро-Угорщиною а Сербією, які відносять ся до переговорів що до угоди торговельної в часї від 16 марця до 7 липня с. р.

Петербург 3 серпня. Непокої в Свеаборґу устали.

Гельзінґфорс 3 серпня. Бюро Ріцава доносить: В старій касарни „Міелянд“ вибух вчера по полудни бунт. Чути було сальви і вистріли. Кулї падали аж на улицю. Ранених привезено до войскового лазарету. Із Свеаборґа привезено 100 ранених. Проводир збунтованих, поручник Коханьский, мав мабуть сховати ся з 150 вояками на пароходї „Wyshel“, щоби піддати ся вел. кн. Николаєви. Підчас борби на улици в Гельзінґфосї 7 осіб убито а 7 зранено.

Ревль 3 серпня. (П. А.). Коли кружляк „Память Азова“ зближив ся до побережа коло Ревля, вірна часть залоги корабля перемогла збунтованих і просила власти войскові о поміч. Властям видано 150 бунтівників, котрих арештовано, коли вийшли на беріг. Трох офіцирів, котрих бунтівники на кораблі увязнили, увільнено. Арештовано також аґітатора, котрий був на покладї.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11 45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3 55	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8 55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2 45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лявочного, Калуша, Дрогобича
	3 30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі инші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).